

Súd: Krajský súd Banská Bystrica  
Spisová značka: 17CoCsp/21/2023  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6122376739  
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 01. 2024  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zita Nagypálová  
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2024:6122376739.1

## ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zity Nagypálovej a sudcov JUDr. Dušana Ďuriana a JUDr. Ľubomíra Šablu ako členov senátu, v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Prievozská 2, 821 09 Bratislava - mestská časť Ružinov, IČO: 35 724 803, zastúpeného Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Prievozská 2, 821 09 Bratislava - mestská časť Ružinov, IČO: 53 255 739, proti žalovaným 1/ A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C. XXXX/X, XXX XX D. D., 2/ E. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C. XXXX/X, XXX XX D. D., obaja právne zastúpení JUDr. Andrejom Cifrom, advokátom so sídlom J. Kráľa 5/A, 984 01 Lučenec, v konaní o zaplatenie 7 196,73 EUR s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 7Csp/80/2022-221 z 16.02.2023, takto

### rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

II. Žalobca je **p o v i n n ý** zaplatiť žalovaným 1/ a 2/ náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % do troch dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o náhrade trov odvolacieho konania.

### o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobu o zaplatenie 7 196,73 EUR s príslušenstvom, ako nedoplatku z úveru zo Zmluvy o F. G. H. I. XXX/XXXX/XXXX zo 17.03.2014 (ďalej aj „zmluva o úvere“), poskytnutého žalovaným 1/ a 2/ ako spotrebiteľom F. D. J., K. ako dodávateľom, súd prvej inštancie zamietol.

1.1 Súd prvej inštancie zo zmluvy o úvere zistil, že právny predchodca žalobcu a žalovaní 1/ a 2/ sa dohodli na poskytnutí úveru vo výške 25 000,- EUR na účel splatenia predchádzajúcich úverov a mali ho splácať 83. mesačnými splátkami vo výške 460,08 EUR s poslednou splátkou vo výške 458,86 EUR vždy k 20. dňu v mesiaci počnúc dňom 20.05.2014 s termínom konečnej splatnosti 20.03.2021. V konaní nebolo sporným, že žalovaní 1/ a 2/ titulom zmluvy o úvere uhradili právnenému predchodcovi žalobcu celkovú sumu 31 320,23 EUR.

1.2 Žalobca svoju aktívnu vecnú legitímáciu v konaní odvodzoval zo Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 23.08.2021 medzi F. D. J., K. ako postupcom a žalobcom ako postupníkom. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že aktívna vecná legitímácia žalobcu v konaní bola daná, nakoľko boli splnené podmienky na platné postúpenie pohľadávky v zmysle § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej aj „zákon č. 129/2010 Z.z.“) a § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej aj „zákon o bankách“). V danom prípade bola posledná splátka dohodnutá so splatnosťou dňa 20.03.2021 a zmluva o postúpení pohľadávky bola uzatvorená dňa 23.08.2021, t.j. k postúpeniu pohľadávky došlo až po konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru a súčasne žalovaní 1/ a 2/ boli v omeškaní so splácaním záväzku podľa zmluvy viac ako 90 dní a vo výzve banky zo dňa 17.07.2020 boli upozornení na možnosť postúpenia pohľadávky banky na inú osobu.

1.3 Súd prvej inštancie ďalej skúmal zákonnosť mimoriadneho zosplatnenia úveru. V danom prípade nebolo sporné, že medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanými 1/ a 2/ bolo dohodnuté plnenie v splátkach. S poukazom na ustanovenie § 53 ods. 9 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej aj „O.z.“) súd prvej inštancie uviedol, že právnemu predchodcovi žalobcu vzniklo právo žiadať žalovaných 1/ a 2/ o zaplatenie celej pohľadávky vtedy, ak sa na tom dohodli (§ 565 O.z.) a ak sa žalovaní 1/ a 2/ dostali do omeškania so zaplatením niektorej zo splátok, pričom v omeškaní s ňou boli viac ako 3 mesiace. Súčasne bol právny predchodca žalobcu povinný vopred upozorniť žalovaných 1/ a 2/ na to, že môže od nich žiadať uhradenie celého dlhu a to v lehote nie kratšej ako 15 dní pred využitím tohto práva. Takéto upozornenie obsahovala posledná výzva pred zosplatnením zo dňa 17.07.2020. Následným vyhlásením úveru za predčasne splatný zo dňa 30.08.2020, právny predchodca žalobcu úver zosplatnil k tomuto dňu. V poslednej výzve pred zosplatnením právny predchodca žalobcu neurčil konkrétnu splátku, so zaplatením ktorej boli žalovaní 1/ a 2/ v omeškaní. Nakoľko právny predchodca žalobcu výzvu vyhotovil dňa 17.07.2020 a splatnosť splátok bola dohodnutá k 20. dňu v mesiaci, táto výzva sa podľa obsahu a času jej vyhotovenia mohla týkať najskôr splátky, ktorá bola splatná pred jej vyhotovením, t.j. splátky splatnej ku dňu 20.06.2020, pričom z obsahu výzvy nič nesvedčilo tomu, že by sa výzva mala týkať ešte skôr splatnej konkrétnej splátky. Súd prvej inštancie skonštatoval, že v prípade ak sú nezaplatené viaceré po sebe nasledujúce splátky, potom sa výzva týka poslednej, bezprostredne predchádzajúcej nezaplatenej splátky pred výzvou a iný záver by bol z predložených dokladov svojvoľný a neobhájiteľný. V takom prípade ak právny predchodca žalobcu zosplatnil úver na základe výzvy zo dňa 17.07.2020, mohol tak v súlade s § 53 ods. 9 O.z. urobiť pre splátku splatnú dňa 20.06.2020 najskôr po uplynutí 3 mesiacov od jej splatnosti, t.j. po dátume 21.09.2020 a najneskôr do splatnosti najbližšej splátky, t.j. najneskôr do 19.10.2020 a to s poukazom na znenie § 565 posledná veta O.z. Zosplatnenie úveru zo dňa 30.08.2020 bolo vykonané predčasne, pred uplynutím omeškania trvajúceho 3 mesiace od splátky splatnej dňa 20.06.2020. Súd prvej inštancie preto dospel k záveru, že z dôvodu zosplatnenia úveru v rozpore so zákonom je toto zosplatnenie absolútne neplatné (§ 39 O.z.). Právny úkon poslednú výzvu pred zosplatnením považoval súd prvej inštancie za absolútne neplatný aj z dôvodu nejasnosti a neurčitosti predmetnej výzvy (§ 37 ods. 1 O.z.), keďže právny predchodca žalobcu v predmetnej výzve neurčil konkrétnu omeškanú splátku, so zaplatením ktorej bol žalovaný v omeškaní, a pre ktorú danú výzvu žalovaný zaslal.

1.4 Súd prvej inštancie tiež skúmal, či žalobca pred poskytnutím úveru posúdil s odbornou starostlivosťou schopnosť žalovaných 1/ a 2/ ako spotrebiteľov splácať spotrebiteľský úver podľa § 7 ods. 1 a 2 zákona č. 129/2010 Z.z. V konaní mal za preukázané, že žalobca zisťoval len úverové pomery žalovaných 1/ a 2/, pričom príjmy a iné výdavky žalovaných neskúmal. Príjem žalovaných síce vyplýval zo žiadosti o úver, kde sami žalovaní 1/ a 2/ svoj príjem uviedli, každý vo výške 1 200,- EUR, ako „iný zdokladovateľný príjem“, avšak v časti žiadosti týkajúcej sa mesačných príjmov neuviedli žiadnu sumu. Ďalej uviedli zamestnávateľa, ktorého sú súčasne konateľmi, že sú vlastníkami nehnuteľnosti, v ktorej majú trvalé bydlisko a rodinný stav. Informácie získané žalobcom iba od žalovaných 1/ a 2/ neboli dostatočné a nijakým spôsobom nepreukazovali ich schopnosť splácať úver. Odborná starostlivosť žalobcu pritom nespočíva v spoľahnutí sa na informácie uvedené spotrebiteľom, ale predpokladá overenie, resp. objektívne preukázanie údajov, ktoré žalovaní 1/ a 2/ uviedli a to napríklad potvrdením zamestnávateľa, overením a preukázaním informácií o spotrebiteľovi zo sociálnej poisťovne, z príslušnej databázy, či verejne dostupnými informáciami o výške životného minima a podobne. Žalobca tiež overil iba údaje o úverových výdavkoch žalovaných 1/ a 2/, pričom z ním zistených skutočností vyplynulo, že žalovaní 1/ a 2/ mali úverové záväzky spolu vo výške 58 843,- EUR a splácali ich splátkami vo výške viac ako 1 000,- EUR mesačne. Okrem uvedeného mali dva kontokorentné úvery a kreditnú kartu. Už len z dôvodu takto zisteného úverového zaťaženia žiadateľov o úver, ktoré bolo po objektívnom preverení v rozpore s údajmi uvedenými žalovanými 1/ a 2/ v žiadosti o úver, bolo v záujme poskytovateľa úveru dôsledne preveriť už aj tak neurčitú informáciu žalovaných 1/ a 2/ o ich príjmoch. Až v priebehu súdneho konania z dôkazov predložených žalovanými 1/ a 2/ a to z ich mzdových listov v rozhodnom období súd prvej inštancie zistil, že v žiadosti o úver uviedli ročné príjmy, pričom ich mesačný príjem bol približne vo výške 130,- EUR. Ak tvrdenie žalovaných o ich príjmoch nebolo právnym predchodcom žalobcu nijako objektívne preverené, potom ani nemohol posúdiť ich schopnosť splácať úver s odbornou starostlivosťou a takýto postup právneho predchodcu žalobcu znamená hrubé porušenie jeho odbornej starostlivosti v zmysle § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. vzhľadom na čo považoval súd prvej inštancie poskytnutý spotrebiteľský úver za bezúročný a bez poplatkov podľa § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z.

1.5 Súd prvej inštancie sa ďalej v konaní zaoberal uplatnenou istinou úveru a úrokmi z omeškania z tejto istiny. Žalobca poskytol žalovaným 1/ a 2/ na základe zmluvy o úvere sumu 25 000,- EUR. Súd prvej inštancie mal z prehľadu splácania – do predčasného zosplatnenia aj po predčasnom zosplatnení

úveru, ako aj tvrdeniami žalobcu za preukázané, že žalovaní 1/ a 2/ uhradili žalobcovi sumu v celkovej výške 31 320,23 EUR. Nakoľko žalovaní 1/ a 2/ žalobcovi uhradili vyššiu sumu než akú mu mali uhradiť na bezúročný a bezpoplatkový úver, súd prvej inštancie žalobu zamietol.

1.6 O povinnosti žalobcu zaplatiť žalovaným 1/ a 2/ náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej aj „C.s.p.“).

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie v celom rozsahu podal v zákonnej lehote prostredníctvom svojho právneho zástupcu odvolanie žalobca. Uplatnil odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b/, f/ a h/ C.s.p., t.j., že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

2.1 Žalobca sa nestotožnil s právnym záverom súdu prvej inštancie ohľadom neplatnosti predčasného zosplatnenia úveru. V konaní bolo riadne preukázané, že možnosť zosplatnenia úveru bola medzi postupcom a žalovanými 1/ a 2/ dohodnutá, žalovaní boli preukázané v omeškaní so zaplatením splátok aspoň tri mesiace, pričom bolo zároveň preukázané, že postupca upozornil žalovaných v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie práva v zmysle § 565 O.z. a to podaním zo dňa 17.07.2020. V prípade, ak postupca vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru ku dňu 30.08.2020, toto svoje právo uplatnil v súlade s ustanovením § 565 O.z. a v súlade s aktuálnou rozhodovacou praxou Najvyššieho súdu SR (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/224/2021 z 30.11.2022, uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/132/2021 z 15.12.2022) pre nezaplatenie splátky splatnej dňa 20.05.2020, t.j. splátky, ktorá vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru predchádzala po dobu troch mesiacov. Žalobca na podporu svojej argumentácie poukázal na uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 11CoCsp/13/2022 z 17.08.2022 a uznesenie Krajského súdu v Nitre sp. zn. 5CoCsp/44/2022 z 12.10.2022, v zmysle ktorých nesprávne označenie splátky, pre ktorú nastalo zosplatnenie žalobcom, nemôže v žiadnom prípade mať za následok neplatnosť samotného zosplatnenia, pretože práve súd je tým subjektom, ktorý má právne posúdiť platnosť zosplatnenia. Podľa ústavne konformného výkladu je preferovaná platnosť pred neplatnosťou právneho úkonu a teda vyhlásenie právneho úkonu, ktorý spĺňa všetky zákonom vyžadované podmienky za neplatný iba z dôvodu, že žalobca označil ako splátku, pre ktorú nastalo zosplatnenie splátku bezprostredne predchádzajúcu zosplatneniu (prípadne že postupca túto splátku vo výzve podľa ustanovenie § 53 ods. 9 O.z. neoznačil), nemožno v žiadnom prípade považovať za správne. Nemožno sa tiež stotožniť s právnym názorom súdu prvej inštancie, v zmysle ktorého je vo výzve podľa § 53 ods. 9 O.z. potrebné špecifikovať, pre nesplnenie ktorej konkrétnej splátky vyzýval postupca žalovaných na úhradu dlhu, nakoľko to nevyplýva zo žiadneho právneho predpisu. V tejto súvislosti žalobca poukázal aj na rozsudok Krajského súdu v Nitre sp. zn. 12CoCsp/25/2021 z 08.02.2022.

2.2 Ďalej žalobca namietol nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie v otázke skúmania bonity podľa ustanovenia § 7 a § 11 zákona č. 129/2010 Z.z. Postupca pred uzavretím zmluvy o úvere riadne skúmal bonitu žalovaných, a preto zo strany postupcu nemohlo dôjsť k hrubému porušeniu povinnosti veriteľa podľa ustanovenia § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. Zo zmluvy o úvere je zrejmé, že účelom poskytnutia úveru bolo vyplatenie niektorých aktuálnych záväzkov žalovaných. Pred poskytnutím úveru boli žalovaní povinní mesačne na svoje záväzky uhrádzať spolu sumu vo výške 1 148,90 EUR, pričom po poskytnutí úveru postupcom táto suma predstavovala sumu vo výške 1 046,98 EUR. Poskytnutím úveru teda došlo k zníženiu mesačného finančného zaťaženia žalovaných o 101,92 EUR a k zlepšeniu ich finančnej situácie. Princíp výpočtu primárnej návratnosti spočíval v porovnaní splátok vyplácaných úverov so splátkou žiadaného úveru a keďže nová splátka bola nižšia, vychádzal právny predchodca žalobcu z predpokladu, že ak žalovaní boli schopní splácať úvery s vyššími splátkami, budú schopní splácať aj nový úver s celkovo nižšou splátkou. Z predložených dôkazov je zrejmé, že právny predchodca žalobcu pri poskytnutí úveru posudzoval aktuálnu úverovú zaťaženosť, dobu trvania zmluvy, informatívny účel poskytnutia úveru, ako aj rodinný stav, informácie o bývaní, zamestnaní žalovaných a v neposlednom rade ich príjmy a teda postupoval v súlade so zákonnými ustanoveniami a bonita žalovaných bola riadne skúmaná. Zákonodarca neuložil v zákone č. 129/2010 Z.z. povinnosti na úseku skúmania bonity len dodávateľom, ale rovnako spotrebiteľom a to pravdivo uviesť na dopyt dodávateľov informácie o údajoch potrebných na posúdenie schopnosti splácať úver. Postupca si od žalovaných na tento účel vyžiadal presné údaje potrebné na posúdenie schopnosti splácať spotrebiteľský úver, pričom obaja žalovaní uviedli, že výška ich „iného zdokladovateľného príjmu“ predstavuje sumu vo výške 1 200,- EUR, teda spolu sumu vo výške 2 400,- EUR, z ktorej sumy po zohľadnení novej splátky úveru nepochybne vyplývala schopnosť žalovaných poskytnutý úver splácať. Pokiaľ súd prvej inštancie vo

svojom odôvodnení uviedol, že zo žalovanými predložených dôkazov vyplynulo, že sa jednalo o ročný a nie mesačný príjem, tak žalobca poukazuje aj na to, že v čestnom vyhlásení, ktoré žalobca súdu predložil, žalovaný 1/ jasne uviedol, že jeho mesačný príjem z pracovnej činnosti, resp. z iných zdrojov je vo výške 1 200,- EUR. Príjem žalovaných nebolo možné overiť v sociálnej poisťovni, keďže táto overuje výlučne príjmy zo závislej činnosti. Tvrdiť nedostatok odbornej starostlivosti pri skúmaní bonity by bolo z dikcie § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. možné len v tom prípade, ak by veriteľ posudzoval schopnosť splácať úver bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave alebo bez prihladenia na údaje z príslušnej databázy alebo registra na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. V tomto smere žalobca poukázal na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 15CoCsp/17/2022 zo 17.08.2022, v ktorom súd dospel k záveru, že veriteľ pred poskytnutím spotrebiteľského úveru konal s odbornou starostlivosťou, keďže mal vedomosť o celkovej zadlženosti žalovaného - záväzkoch, ktoré boli refinancované poskytnutým úverom a o mesačných nákladoch na ich splácanie, ktoré boli po refinancovaní takmer o polovicu menšie. Ďalej poukázal na uznesenie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 8Co/233/2019 z 11.06.2020, v ktorom súd vyslovil, že aj keď mala dlžníčka v čase podpisu zmluvy čistý príjem pod sumu životného minima, nezakladá to hrubé porušenie povinnosti žalovaného konať s odbornou starostlivosťou, pretože sama dlžníčka mala uvážiť, či je možné z jej príjmu úver splácať po 30,- EUR mesačne. Na podporu svojej argumentácie žalobca poukázal aj na ďalšie rozhodnutia a to Krajského súdu v Prešove sp. zn. 10CoCsp/20/2021 a Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 27CoCsp/27/2022. Žalobca záverom uviedol, že podľa rozhodnutí Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3Co/53/2019, sp. zn. 22Co/107/2018, sp. zn. 7Co/126/2016 a sp. zn. 12Co/107/2019, sa má ustanovenie § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. vykladať tak, že bonita má byť skúmaná cez zisťovanie príjmov a výdavkov ako aj lustráciou cez príslušné databázy, pričom nevykonanie jedného z týchto postupov znamená hrubé porušenie odbornej starostlivosti a nie je sporné, že žalobca jeden z týchto postupov vykonal a to prihladením na údaje z príslušnej databázy alebo registra.

2.3 Žalobca navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že ho zruší a konanie zastaví s ohľadom na prekážku právoplatne rozhodnutej veci, resp. aby rozhodnutie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

3. Žalovaní 1/ a 2/ vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu zo dňa 10.04.2023 prostredníctvom svojho právneho zástupcu považovali rozsudok súdu prvej inštancie za vecne správny. Pokiaľ žalobca tvrdí, že mu zákon neustanovuje povinnosť uvádzať označenie splátky, s ktorou je žalovaný v omeškaní, touto neurčitou prenáša preukazovanie skutkových tvrdení ohľadne skúmania, ktorá splátka mala vyvolať zosplatnenie na súd, resp. na spotrebiteľa a v takomto prípade neunesie dôkazné bremeno ohľadne dodržania ustanovenia § 53 ods. 9 O.z. Podľa žalovaných 1/ a 2/ nie je na mieste ani námietka žalobcu, že má byť preferovaná platnosť právnych úkonov pred ich neplatnosťou, keď je jeden z najdôležitejších úkonov dodávateľa nejasný a neurčitý, pričom jeho nejednoznačnosť má za následok, že v konaní z neho nemôže súd vyvodiť jednoznačné závery ani v spojení s inými dôkazmi.

3.1 Vo vzťahu k posúdeniu odbornej starostlivosti právneho predchodcu žalobcu žalovaní 1/ a 2/ uviedli, že tento nepreveril príjmy či ostatné výdavky žalovaných a teda nemohol správne zohľadniť enormné úverové zaťaženie žalovaných 1/ a 2/, čím je priamo vylúčená odborná starostlivosť banky pri poskytovaní úveru. Žalovaní boli zo strany osoby sprostredkujúcej úver inštruovaní aké čísla majú uviesť pri vyplňaní, nakoľko konali v dôvere v postup bankovej inštitúcie. Skúmanie bonity žalovaných 1/ a 2/ zo strany veriteľa je v tomto prípade nutné považovať len za formalistické a čiastočné zhromaždenie údajov. Právny predchodca žalobcu mal údaje získať (aj za pomoci a súčinnosti žalovaných), získané údaje objektívne preveriť a následne ich vyhodnotiť (posúdiť). Súčasne mu procesné pravidla podľa C.s.p. ukládajú povinnosť jeho prípadné tvrdenie o splnení povinnosti preukázať. Zo strany právneho predchodcu žalobcu tak nedošlo k posudzovaniu bonity spotrebiteľa a už vôbec nie k preukázaniu takéhoto posúdenia v súdnom konaní.

3.2 Záverom žalovaní 1/ a 2/ uviedli, že trvajú na nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu.

3.3 Vzhľadom na uvedené navrhli, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a priznal im trovy odvolacieho konania.

4. Žalobca v odvolacej replike trval na svojej argumentácii z odvolania vo vzťahu k predčasnemu zosplatneniu ako k jeho konaniu s odbornou starostlivosťou pri posúdení schopnosti žalovaných 1/ a 2/ splácať úver.

5. Žalovaní 1/ a 2/ v odvolacej duplike uviedli, že rozhodnutie, či dôjde k poskytnutiu úveru žiadateľovi má byť založené na objektívnom individuálnom posúdení bonity spotrebiteľa zo strany dodávateľa.

Skúmanie schopnosti spotrebiteľa splácať úver je imanentnou súčasťou právneho poriadku od roku 2010 a nemôže byť spotrebiteľovi na ujmu, že dodávatelia nevenovali ustanoveniu § 7 zákona č. 129/2010 Z.z. náležitú pozornosť a riadne s odbornou starostlivosťou bonitu neposudzovali. K uvedenému dali do pozornosti rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 33Cdo/201/2018 z 20.03.2019.

6. Funkčne príslušným súdom na rozhodnutie o odvolaní žalobcu podľa § 34 ods. 1 C.s.p. je Krajský súd v Banskej Bystrici. Odvolací súd prejednal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania majúc za to, že zákonné podmienky pre jeho nariadenie ustanovené v § 385 ods. 1 C.s.p. splnené nie sú. Dokazovanie vykonané súdom prvej inštancie nebolo potrebné zopakovať ani doplniť a prejednanie veci na odvolacom pojednávaní nevyžadoval dôležitý verejný záujem. V súlade s rozsahom odvolania žalobcu, ktorým je odvolací súd podľa § 380 ods. 1 C.s.p. viazaný, prejednal vec odvolací súd v celom rozsahu a rozhodnutie súdu prvej inštancie podrobil prieskumu správnosti z hľadiska odvolacích dôvodov uplatnených žalobcom (§ 379 C.s.p.). Odvolanie žalobcu vyhodnotil odvolací súd ako v celom rozsahu nedôvodné, rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny, ktorý podľa § 387 ods. 1, 2 C.s.p. vo veci samej ako aj v závislom výroku o trovách konania potvrdil.

7. Z obsahu spisu a odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie je zrejmé, že právny predchodca žalobcu F. D. J., K., na základe zmluvy o F. G. H. I. XXX/XXXX/XXXX zo dňa 17.03.2014 poskytol žalovaným 1/ a 2/ spotrebiteľský úver v sume 25 000,- EUR, s úrokovou sadzbou vo výške 13,14 p.a., RPMN 14,40 %, ktorý mal slúžiť na refinancovanie existujúcich úverov žalovaných 1/ a 2/, a ktorý mali splácať mesačne vždy 20. dňa v mesiaci mesačnými splátkami vo výške 460,08 EUR s dátumom prvej splátky dňa 20.05.2014 a s poslednou splátkou splatnou dňa 20.03.2021 vo výške 458,86 EUR. Celková čiastka, ktorú mali žalovaní 1/ a 2/ zaplatiť bola vo výške 38 468,30 EUR. Nebolo sporným, že žalovaní 1/ a 2/ uhradili žalobcovi celkovo sumu 31 320,23 EUR. Dňa 23.08.2021 bola medzi F. D. J., K. ako postupcom a žalobcom ako postupníkom uzatvorená Zmluva o postúpení pohľadávok, na základe ktorej žalobca nadobudol spornú pohľadávku z úveru.

8. Podľa § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy o úvere, veriteľ je pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo pred zmenou tejto zmluvy spočívajúcej v navýšení spotrebiteľského úveru povinný posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom berie do úvahy najmä dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru.

9. V zmysle § 7 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy o úvere, spotrebiteľ je povinný poskytnúť veriteľovi na jeho žiadosť úplné, presné a pravdivé údaje potrebné na posúdenie schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver; tým nie je dotknuté právo veriteľa využívať informácie o spotrebiteľovi z príslušnej databázy za podmienok ustanovených osobitným zákonom.

10. Podľa § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy, ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1, nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. V prípade hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez nahliadnutia do príslušnej databázy údajov o spotrebiteľoch na účely posudzovania ich schopnosti splácania úverov.

11. Čo sa týka konania právneho predchodcu žalobcu s odbornou starostlivosťou pri posudzovaní schopnosti žalovaných 1/ a 2/ splácať poskytnutý úver, odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie dôsledne preskúmal konanie veriteľa pri uzatváraní zmluvy o spotrebiteľskom úvere so žalovanými 1/ a 2/ a v tomto smere sa odvolací súd plne stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že žalobca (resp. jeho právny predchodca) hrubo porušil svoju povinnosť s odbornou starostlivosťou posúdiť schopnosť žalovaných 1/ a 2/ ako spoludlžníkov splácať spotrebiteľský úver podľa § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z., dôsledkom čoho sa predmetný úver považuje za bezúročný a bez poplatkov podľa § 11 ods. 2 druhá veta zákona č. 129/2010 Z.z. Z ustanovenia § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. vyplýva jedna zo základných povinností veriteľa pri poskytovaní spotrebiteľského úveru, ktorou je posúdenie schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver s odbornou starostlivosťou. Predmetné ustanovenie slúži jednak na ochranu spotrebiteľa pred negatívnymi ekonomickými (i sociálnymi) následkami v prípade, že by

mu bol poskytnutý úver, ktorý by nebol schopný splácať a tiež predstavuje určitú záruku pre veriteľa, že dosiahne účel (návratnosť) poskytnutého úveru, t.j. získa vrátenie dohodnutej sumy. Vo vzťahu k predmetnej povinnosti veriteľa musí veriteľ získať dostatočné informácie potvrdzujúce platobnú schopnosť spotrebiteľa, pričom toto overenie môže byť uskutočnené prostredníctvom potvrdení o jeho finančnej situácii, ako sú potvrdenia o príjmoch, výdavkoch, výpisy a pohyby na bankových účtoch, daňové výmery a podobne. Veriteľovi je tak uložená povinnosť overiť úverovú bonitu spotrebiteľa, opierajúc sa o dostatočné informácie a neobmedzujúc sa iba na vyjadrenia spotrebiteľa, ktoré nie sú podložené (porovnaj rozsudok Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-449/13 z 18.12.2014). Veriteľ teda nevychádza len z informácii poskytnutých spotrebiteľom (dlžníkom), ale tieto získava aj z iných dostupných zdrojov, pričom na objektívne posúdenie schopnosti splácať predmetný úver mu musí byť zrejmý nielen príjem žiadateľa, ale aj jeho výdavky. Veriteľovi prislúcha overenie údajov poskytnutých zo strany dlžníka, t.j. je potrebné, aby veriteľ tieto zhromaždil a analyzoval z hľadiska posúdenia pomeru medzi príjmami a výdavkami spotrebiteľa na vyhodnotenie toho, či konkrétny žiadateľ o úver (spotrebiteľ) dokáže mesačne splácať splátku úveru. Zákon č. 129/2010 Z.z. v ustanovení § 7 ods. 2 síce ukladá povinnosť aj spotrebiteľovi poskytnúť veriteľovi na jeho žiadosť úplné, presné a pravdivé údaje, avšak súčasne nezbavuje veriteľa konať s odbornou starostlivosťou v tomto smere a údaje získané od spotrebiteľa preveriť a následne vyhodnotiť. Za hrubé porušenie povinnosti konania s odbornou starostlivosťou sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez nahliadnutia do príslušnej databázy údajov o spotrebiteľoch na účely posudzovania ich schopnosti splácania úverov. Dôkazné bremeno preukázania odbornej starostlivosti pri posudzovaní schopnosti spotrebiteľa splácať poskytnutý úver zaťažuje veriteľa.

12. Vzhľadom na skutkové zistenia súdu prvej inštancie je zrejmé, že právny predchodca žalobcu sa pri posudzovaní schopnosti žalovaných 1/ a 2/ splácať úver dostatočne nevenoval skúmaniu príjmov žalovaných 1/ a 2/ ako ani ich iných výdavkov (s výnimkou zistenia úverového zaťaženia žalovaných 1/ a 2/, ktoré samotné bolo v tomto prípade vysoké) a teda nedodrжал ani len základnú opatrnosť vyžadovanú v tomto smere. Žalobca pri skúmaní bonity žalovaných vychádzal len z údajov poskytnutých samotnými žalovanými 1/ a 2/ v žiadosti o poskytnutie úveru, z čestného vyhlásenia na predtlačenom formulári veriteľa o tom, že mesačný príjem žalovaného 1/ je vo výške 1 200,- Eur a Credit reportu o úverovom zaťažení žalovaných 1/ a 2/. Odvolací súd konštatuje, že len z takto zabezpečených údajov žalobca nemohol úplne a hodnoverne zistiť finančnú situáciu na strane žalovaných 1/ a 2/. Hoci obaja žalovaní v žiadosti o poskytnutie úveru uviedli svoj „iný zdokladovateľný príjem“, každý vo výške 1 200,- EUR, veriteľ sa nemohol spoliehať len na tvrdené informácie zo strany žiadateľov o úver o ich príjmoch, ale tieto tvrdenia mal i preveriť. Pokiaľ žalobca namietol, že príjem žalovaných 1/ a 2/ nebolo možné overiť v sociálnej poisťovni, nakoľko táto overuje výlučne príjmy zo závislej činnosti, odvolací súd konštatuje, že na utvorenie reálneho obrazu o majetkovej situácii žalovaných 1/ a 2/ mal žalobca k dispozícii aj iné zdroje informácií ako sú napríklad výpisy z účtu, daňové priznania, mzdové listy a podobne. Ďalšie výdavky žalovaných 1/ a 2/ (strava, ubytovanie, výdavky v bežnom živote), okrem výpisu z úverového registra, veriteľ nezisťoval vôbec. Veriteľ musí poznať aj celkové množstvo výdavkov žiadateľa na to, aby mohol dospieť k záveru, že spotrebiteľ bude alebo nebude schopný splácať úver. Odvolací súd sa nestotožňuje s argumentáciou žalobcu v odvolaní, ktorý za posúdenie schopnosti žalovaných 1/ a 2/ splácať úver považoval porovnávanie existujúceho úverového zaťaženia žalovaných s novým úverovým zaťažením po poskytnutí úveru z jeho strany, ktoré malo byť o 101,92 EUR nižšie. Hoci sporný úver slúžil na refinancovanie iných úverov žalovaných 1/ a 2/, táto skutočnosť nezbavovala veriteľa jeho povinnosti s odbornou starostlivosťou posúdiť schopnosť spoludlžníkov splácať úver a analyzovať ich reálne príjmy a výdavky. Len skutočnosť, že sa mesačná splátka žalovaných 1/ a 2/ na ich existujúce úvery zníži, ešte nevypovedá záveru, že žalovaní 1/ a 2/ budú schopní úver splácať a nejde o aktívne zisťovanie schopnosti splácať úver zo strany veriteľa. V zmysle dôvodovej správy k zákonu č. 129/2010 Z.z. vychádza veriteľ pri povinnosti v zmysle ustanovenia § 7 ods. 1 z relevantných a aktuálnych informácií, získaných jednak od spotrebiteľa a jednak napr. v prípade banky zo spoločného bankového registra. Toto ustanovenie má zabezpečiť záujem veriteľov správne odhadnúť schopnosť spotrebiteľa splácať úver a správať sa tak obozretne jednak z pohľadu návratnosti úveru a jednak z pohľadu dôsledkov nezodpovedného požičiavania na strane spotrebiteľov. Veriteľ v tomto smere k zisťovaniu reálnej a aktuálnej finančnej, majetkovej, či sociálnej situácii žalovaných 1/ a 2/ nepristúpil a teda nenaplnil účel vyžadovaný ustanovením § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z., čo je nutné považovať za hrubé porušenie povinnosti v zmysle § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. a v spojení s § 11 ods. 2 druhá veta zákona č. 129/2010 Z.z. vedie k záveru o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. Pokiaľ žalobca

záverom odvolania namietol, že v zmysle ustanovenia § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. je hrubým porušením povinnosti veriteľa nevykonanie jedného z týchto postupov (zistiť príjmy a výdavky alebo lustrácia cez príslušné databázy a registre), pričom žalobca prihladol na údaje z príslušnej databázy alebo registra, odvolací súd konštatuje, že žalobca si zle vykladá predmetné ustanovenie, pretože na účel posudzovania schopnosti spotrebiteľov splácať spotrebiteľský úver je potrebné skúmať tak stranu príjmov ako aj výdavkov, pričom takýto záver vyplýva aj zo žalobcom uvedených rozhodnutí Krajského súdu v Prešove, nazretím do úverového registra žalobca zistil len úverové výdavky na strane žalovaných 1/ a 2/ (žiadne iné) a aj tieto podľa názoru odvolacieho súdu nevyhodnotil dostatočne. Poukaz žalobcu na rozhodnutia odvolacích súdov (Krajského súdu v Banskej Bystrici, Krajského súdu v Bratislave, Krajského súdu v Prešove, Krajského súdu v Trenčíne), taktiež nebol spôsobilý prívodiť zmenu napadnutého rozhodnutia, nakoľko odvolací súd zastáva rozdielny názor ako je prezentovaný v uvedených rozhodnutiach, pričom zároveň nejde o rozhodnutia najvyšších súdnych autorít, ktoré by boli pre odvolací súd záväzné.

13. Odvolací súd považuje za nadbytočné zaoberať sa odvolacou argumentáciou žalobcu vo vzťahu k platnosti predčasného zosplatnenia úveru. Vzhľadom na správny právny záver súdu prvej inštancie o bezpoplatkovosti a bezúročnosti úveru boli žalovaní 1/ a 2/ povinní vrátiť veriteľovi len sumu poskytnutého úveru vo výške 25 000,- EUR. V konaní pred súdom prvej inštancie bolo preukázané a toto nebolo ani sporným, že žalovaní 1/ a 2/ dokopy žalobcovi na úver uhradili sumu vo výške 31 320,23 EUR. Keďže žalovaní 1/ a 2/ zaplatili žalobcovi na úver sumu vyššiu než na akú mal vzhľadom na bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru nárok, zanikol ich záväzok splnením. Súd prvej inštancie preto správne žalobu žalobcu zamietol.

14. Záverom odvolací súd dodáva, že nakoľko konečná splatnosť úveru už nastala dňa 20.03.2021 a zmluva o postúpení pohľadávok bola uzatvorená dňa 23.08.2021, k postúpeniu pohľadávky došlo až po konečnej splatnosti úveru, čím bolo dodržané aj ustanovenie § 17 zákona č. 129/2010 Z.z. a teda ani prípadný zaver o neplatnosti predčasného zosplatnenia úveru by nemal vplyv na výsledok sporu (vo vzťahu k aktívnej vecnej legitímácii žalobcu).

15. Odvolací súd konštatuje, že ani jeden z odvolacích dôvodov nebol žalobcom uplatnený dôvodne. Žalobca podané odvolanie odôvodnil tým, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom porušil jeho právo na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b/ C.s.p.), súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ C.s.p.) a napadnutý rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ C.s.p.). Odvolací súd po preskúmaní rozhodnutia súdu prvej inštancie a obsahu spisu dospel k záveru, že súd prvej inštancie zistil skutkový stav správne, jeho skutkové zistenia vyplývajú z vykonaných dôkazov (§ 365 ods. 1 písm. f/ C.s.p.) a vec správne právne posúdil (§ 365 ods. 1 písm. h/ C.s.p.). Z odvolania žalobcu nie je zisťiteľné, aký nesprávny procesný postup súdu prvej inštancie, ktorým malo byť porušené jeho právo na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b/ C.s.p.) vytyka, tento žalobca v odvolaní nešpecifikoval a tu pre nezodôvodnenie odvolacieho dôvodu odvolací súd konštatuje, že odvolací dôvod naplnený nebol.

16. Na základe vyššie uvedeného odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v I. výroku vo veci samej ako vecne správny potvrdil.

17. Súd prvej inštancie správne rozhodol o nároku žalovaných 1/ a 2/ na náhradu trov konania voči žalobcovi podľa § 255 ods. 1 C.s.p. podľa pomeru úspechu strán v spore, z tohto dôvodu bol aj v tejto časti (II. výrok) rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdený.

18. V odvolacom konaní sa za úspešnú stranu považujú žalovaní 1/ a 2/, ktorým vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania podľa § 255 ods. 1 C.s.p. voči žalobcovi v rozsahu 100 %. O povinnosti žalobcu zaplatiť žalovaným 1/ a 2/ náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 C.s.p. v súlade s rozsahom úspechu strán v odvolacom konaní. Lehotu na plnenie viazal odvolací súd na právoplatnosť uznesenia súdu prvej inštancie o výške náhrady trov konania, ktoré bude podľa § 262 ods. 2 C.s.p. vydané po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí.

19. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

## **Poučenie:**

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C. s. p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v § 421 odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) C. s. p. (§ 421 ods. 2 C. s. p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 C. s. p. nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 C. s. p.); na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

Dovolanie môže podať strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 C. s. p.).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 C. s. p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii; ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C. s. p.); dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

Ak zákon na podanie nevyžaduje osobitné náležitosti, v podaní sa uvedie,

- a) ktorému súdu je určené,
  - b) kto ho robí,
  - c) ktorej veci sa týka,
  - d) čo sa ním sleduje a
  - e) podpis
- (§ 127 ods. 1 C. s. p.).

Ak ide o podanie urobené v prebiehajúcom konaní, náležitosťou podania je aj uvedenie spisovej značky tohto konania (§ 127 ods. 2 C. s. p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C. s. p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C. s. p.).

Strany sporu majú možnosť zvoliť si advokáta alebo obrátiť sa na Centrum právnej pomoci so žiadosťou o poskytnutie právnej pomoci (§ 160 ods. 2 C. s. p.). Žiadateľ, u ktorého hrozí nebezpečenstvo zmeškania lehoty, môže zároveň so žiadosťou požiadať centrum o predbežné poskytnutie právnej pomoci (§ 11 ods. 1 zákona č. 327/2005 Z.z.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom; dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C. s. p.); povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C. s. p.).

Ak neboli splnené podmienky podľa § 429 C. s. p., resp. dovolanie má vady podľa § 429 C. s. p. napriek riadnemu poučeniu dovolateľa o povinnosti podľa § 429 C. s. p. v odvolacom konaní, resp. napriek výzve súdu prvej inštancie adresovanej dovolateľovi na odstránenie vád a jeho poučení o následkoch neodstránenia vád dovolania, dovolací súd dovolanie odmietne (§ 447 písm. e) C. s. p. v spojení s § 436 ods. 1 C. s. p.).